

A Győri Ítéltábla a Dr. Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szabó Balázs Gábor által képviselt **felperesnek** a jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Szombathelyi Törvényszék 2016. június 15. napján kelt 17.P.20.386/2016/4/I. számú ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felek között 2008. augusztus 25-én deviza alapon nyújtott személyi kölcsönszerződés jött létre 11.200.000 forintnak megfelelő, a folyósítás időpontjában érvényes árfolyamon kalkulált svájci frankban nyilvántartott összegre.

A felperes módosított kereseti kérelmében 1.000.001 forint megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a szerződés nem jött létre, mert a felek nem állapodtak meg a szerződés két lényeges feltételében, a kölcsön összegében és a kamat mértékében. A szerződés egyedi rész 1. pontjában és az ÁSZF 4.1. pontjában foglaltak között ellentmondás van, így a kölcsönösszeg nem határozható meg, továbbá nem jelöli meg a szerződés a kölcsön folyósításának időpontját. Nem felel meg a szerződés ekörben a Hpt. 210. § /1/ bekezdésében foglaltaknak, tehát írásban nem jött létre. Továbbá nem felel meg a /2/ bekezdés elvárásainak, nem nyert meghatározást egyértelműen a kamat, a díj és minden egyéb költség, vagy feltétel. A szerződés lényeges tartalma nem került írásbafoglalásra, így az a Ptk. 218. § /1/ bekezdése értelmében semmis.

Kifogásolta, hogy a szerződés kizárólag csak forint pénznemben tartalmazza a nyújtott szolgáltatást. Arra is hivatkozott, hogy a szerződést az autószalon alkalmazottja írta alá, így ezért sem jött létre, hiszen sem az álképviselő, sem a megbízás nélküli ügyvitel szabályait nem lehet alkalmazni.

A felperes álláspontja szerint a szerződés semmisségét idézi elő az is, hogy a Hpt. 213. § /1/ bekezdés c./ pontjában foglalt követelménynek sem felel meg a megállapodás. A vételi és eladási árfolyam közötti különbözet az alperes által közzétett THM értékben megjelent, tehát a fogyasztót terhelő fizetési kötelezettséget emelte, azaz költségnek minősül.

Álláspontja szerint azért is semmis a szerződés, mert a szerződéskötés után a törlesztési értesítő tartalmazza csak a törlesztések esedékességének időpontját, ez pedig sérti a Hpt. 213. § /1/ bekezdés e./ pontjában foglaltakat.

Semmis továbbá az árfolyamkockázat miatt is, figyelemmel arra, hogy a tájékoztatás nem teszi a felperes számára egyértelművé a kockázatvállalás tartalmát, az nem volt egyértelmű és világos.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 30.000 forint perköltséget azzal, hogy az eljárás során felmerült illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság mindenekelőtt kifejtette, hogy a jelen perben az elszámolás felülvizsgált elszámolásnak minősül, a felek közötti banki elszámolás megtörtént, azt a fogyasztó befogadta, ezáltal a DH 1 és a DH 2 törvények hatályai alá vonta magát, utóbb pedig nem hivatkozhat arra, hogy az egyedi megtárgyaltság miatt a per tárgyát képező szerződés nem tartozik ezen törvények hatálya alá. Erre tekintettel kötelezésre irányuló határozott kereseti kérelmet kellett előterjesztenie.

A törvényszék rámutatott arra, hogy értelmezhetetlen azon felperesi hivatkozás, mely szerint a szerződést a hitelező képviselőjében aláíró személynek arra figyelemmel nem volt képviselői jogosultsága, mert a szerződést az autókereskedő képviselője írta alá. A per tárgyát képező kölcsönszerződés ugyanis nem autókereskedő által aláírt kölcsönszerződés.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szerződés magában foglalja a Ptk. 523. § szerinti két lényeges feltétel, a kölcsönösszeg és a kamat meghatározását, és tartalmazza az 1996. évi CXII. törvény (régi Hpt.) 213. § /1/ bekezdése szerinti kötelező tartalmi elemeket, így a szerződés létrejött és a jogszabályi követelményeknek is megfelel, tehát ez okból tartalmánál fogva nem semmis. Kifejtette, hogy a kölcsönszerződés akkor felel meg a Hpt. 213. § /1/ bekezdésében felsorolt tartalmi követelményeknek, ha a szerződés, illetve az annak részét képező általános szerződési feltételek együttesen az ott előírtakat tartalmazzák. Utalt az 1/2016. polgári jogegységi határozat 1. és 2. pontjában foglaltakra.

Rámutatott arra, hogy nincs jogszabályi akadálya, hogy a felek a szerződéses akaratukat több okiratba foglalva rögzítsék. A felek akaratát az egyedi szerződés, az általános szerződési feltétel és a törlesztési terv tartalmazza.

Kiemelte, hogy az egyedi szerződés 11. pontja rögzíti, hogy a felperes tudomásul veszi a szerződés általános feltételeiben foglaltakat, és azt, hogy az a kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képezi a később kitöltendő törlesztési tervvel együtt, amely rögzíti a folyósítás időpontját, a törlesztő részletek esedékességének időpontját.

A törvényszék megállapította, hogy a szerződés - figyelembe véve az ÁSZF rendelkezéseit, a törlesztési tervet is - tartalmazza forintban a kölcsön összegét, az induló kamatlábat, a kölcsön futamidejét, az induló havi törlesztő részletet, a teljes hiteldíj mutató indulóértékét. A szerződés tárgyát a fenti okiratok együttesen tartalmazzák, azok kiszámíthatók.

A 2/2014. számú polgári jogegységi határozat 1. pontjában írtakra tekintettel az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy önmagában nem tisztességtelen az, ha az árfolyamkockázatot az alperes teljes mértékben a felperesre hárítja. Az erre vonatkozó megállapodás a szerződést kötő felek főszolgáltatása körébe tartozik, a felperes akkor támadhatja meg tisztességtelenség címén az árfolyamkockázatot rá hárító rendelkezést, ha számára az ezirányú kikötés nem volt világos vagy érthető.

A perbeli esetben a kölcsönszerződés 5. pontja tartalmazott tájékoztatást az árfolyamkockázat tartalmáról, eszerint a havi törlesztő részlet összege a folyósítási és a szerződés aláírásának idejére esedékes deviza árfolyamváltozásai függvényében változik. A 11. pont értelmében a havonta

esedékes forintban fizetendő törlesztő részlet nagysága árfolyam periódusonként az aktuális forint/deviza árfolyam alapján került meghatározásra. Az árfolyamváltozásból eredő kockázatot teljes mértékben a felperes viseli.

Az alperes által csatolt és a felperes által aláírt „Kölcsönigénylés (személyi hitelhez)” elnevezésű okirat része az „Általános tájékoztató a ... Zrt. ügyfelei részére” elnevezésű okirat. Ebben az alperes felhívta a felperes figyelmét, hogy a deviza alapon nyilvántartott kölcsönök esetében a havi törlesztő részletek nagysága a deviza kamatlábak és az árfolyamváltozás miatt változhat. Tájékoztatta arról is, hogy a gazdasági környezet változására figyelemmel valószínűsíthető a törlesztő részlet, illetve a hátralévő tartozás növekedése. Abban az esetben javasolta emiatt a deviza alapú hitel igénybevételét, ha a felperes jövedelme vélelmezhetően lépést fog tartani az árfolyamváltozásokkal, mivel az ebből eredő minden kockázatot a felperes viseli.

A törvényszék megállapította, hogy ezen tájékoztatásból egy átlagosan figyelmes és körültekintő fogyasztó számára érthetőnek és világosnak kellett lennie annak a ténynek, hogy az árfolyam folyamatosan változhat, amely jelentős kockázatot hordoz magában: azt a veszélyt jelenti, hogy a forint leértékelődése a törlesztő részleteket és a teljes hátralévő tőketartozást is növeli. Ezzel az alperes egyértelművé tette, hogy jelentős kockázata van a deviza alapú kölcsönszerződés megkötésének, továbbá, hogy a forint gyengülése esetén milyen következményekkel kell számolni.

Rámutatott arra is az elsőfokú bíróság, hogy a tájékoztatásból az a következtetés vonható le egy átlagosan figyelmes és körültekintő fogyasztó számára, hogy a kockázatvállalásnak nincsen felső határa, nem utal arra, hogy egy meghatározott mérték feletti árfolyamváltozás esetén a felperesnek nem kellene kockázatot viselnie.

A tájékoztatás áttekintését követően ismertnek kellett lennie a felperes előtt annak, hogy az árfolyamkockázat egy ténylegesen fennálló kockázat, amely teljes mértékben őt terheli. Nincs annak jelentősége, hogy az alperes a szerződés rendelkezéseibe vagy külön iratba szerkesztve, kockázatteltérő nyilatkozat elnevezéssel hozta-e a felperes tudomására, hogy az árfolyamkockázatot teljes mértékben viselnie kell. Erre tekintettel az ezzel kapcsolatos kereseti kérelmet is megalapozatlannak ítélte a törvényszék.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Hangsúlyozta, hogy a perbeli szerződésben nem került meghatározásra a kölcsönösszeg, és ekörben nem volt a felek között konszenzus. Ellentmondás van a szerződés egyedi része 1. pontja és az ÁSZF IV.4. pontja között. Az előbbiben a folyósítás időpontjában érvényes árfolyamon számítja ki a devizában nyilvántartott összeget, az utóbbiban a folyósításkor a hirdetményben meghatározott bank teljesítését megelőző második munkanapon jegyzett devizavételi árfolyamon kerül kiszámításra. Eszerint atekintetben sincs a felek között konszenzus, hogy az MNB melyik árfolyamán tartja nyilván a kölcsön összegét az alperes devizában.

Ráadásul a 6/2013. polgári jogegységi döntéssel szemben az alperes nem jelölt meg folyósítási időpontot, csupán egy kiszámíthatatlan és az alperes kénye-kedve szerint befolyásolható időtartamot, ezért sincs a kölcsönösszeg meghatározva. Az ÁSZF II.2.2. pontja szerint ugyanis a folyósítási feltételek teljesítése esetén három banki munkanapon belül intézkedik a kölcsön átutalásáról a pénzintézet. Ráadásul a szerződés 11. pontja szerint a törlesztési terv rögzíti a folyósítás időpontját.

Utalt arra is, hogy ezen rendelkezés a 18/1999. Kormányrendelet 1.§ /1/ bekezdés b./ pontja alapján is semmis, mert a bank értelmezésére bízta, hogy mikor és mennyit folyósít, mivel az időpont és az árfolyam meghatározása kizárólag a bank értelmezésén múlik.

Hangsúlyozta a fellebbezés, hogy a szerződés a kölcsön összegét csak forint pénznemben tartalmazza. Hivatkozott a 6/2013. PJE határozat indokolásának III.2.a. pontjára. Álláspontja szerint

a határozat értelmében is fennáll a kirovó pénznem tekintetében a pontos összeg meghatározási kötelezettsége. Az adós tartozása a kirovó pénznemben meghatározott összeg. Utalt a Kúria Pfv.I..../2013/5. számú ítéletére, és megjegyezte, hogy a kölcsönösszeg meghatározására értelemszerűen ugyanazon elvárások támaszthatók, mint a törlesztő részlet meghatározására, eszerint pedig a kölcsönösszeg kiszámításának és közlésének módja nem elégséges tartalmi eleme a szerződésnek, ez nem egyenlő a kölcsönösszeg meghatározásával. Lényeges tartalmi elem hiányában tehát a szerződés érvényes létrejötte nem állapítható meg.

A fellebbezés arra is hivatkozott, hogy a szerződés nem jött létre, mert az autószalon képviselői joggal nem rendelkező alkalmazottja írta azt alá.

Kifejtette, hogy a törvény mindenképpen előírja a szerződés tárgyának meghatározását és az erre irányuló konszenzust, épp ezért nem védekezhet eredménnyel az alperes arra hivatkozással, hogy fogalmilag kizárt egy később folyósítandó forintösszeg devizában való korábbi meghatározása. A szerződésben nincs meghatározva, hogy az alperes mennyi svájci franknak megfelelő forintot szeretet volna kölcsönadni.

Az árfolyamkockázattal kapcsolatosan kiemelte, hogy az ezt szabályozó kikötést az ÁSZF tartalmazta. A bírói gyakorlat szerint (EBH 2003.875., BH 2001.131.) az árfolyamkockázatot szabályozó kikötés a szokásostól eltérő rendelkezésnek minősül, ezért csak akkor válik a fogyasztói szerződés részévé a Ptk. 205/B. § /2/ bekezdésére figyelemmel, ha a fogyasztó az eltérésre a figyelmét külön felhívó tájékoztatás ismeretében kifejezetten elfogadja. Az ÁSZF speciális tartalma ugyanakkor a perbeli esetben nem állapítható meg, így az nem felel meg a külön kifejezett közlés fogalmának, nem került kiemelésre, így a kikötés nem vált a szerződés részévé.

Ettől eltérő álláspont elfoglalása esetén az árfolyamkockázatot szabályozó kikötés a 3/2013. PJE határozat alapján tisztességtelen, azaz a Ptk. 209/A. § /2/ bekezdése alapján semmis. Utóbbi körében kifejtette, hogy a szerződés nem tartalmazza a Hpt. 203. § /6/ és /7/ bekezdés a./ pontja szerinti tájékoztatást. A szerződés 11. pontja ugyan tartalmaz olyan felperesi nyilatkozatot, miszerint az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatást tudomásul vette, azonban az alperes nem bizonyította, hogy az árfolyamkockázat feltárása a Hpt. 203. §-ában megkövetelt módon úgy megtörtént, hogy az alapján az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára felismerhető volt, hogy az árfolyamkockázatnak nincs felső határa, és az kizárólag őt terheli (2/2014. PJE III. pont). Alaptalan azon alperesi hivatkozás, hogy az árfolyamrés egyedi megtárgyalása folytán az árfolyamkockázatot is egyedileg megtárgyalták, ez nem bizonyított. Az árfolyamkockázat felperesre terhelése körében nem volt kielégítő a tájékoztatás, így ezen szabályozás vonatkozásában nem jött létre a szerződés. Nem felel meg a kikötés a világos és érthető megfogalmazás követelményének.

Hangsúlyozta, hogy az 1/2016. PJE 1. és 2. pontjával ellentétben a szerződés nem tartalmazza a felek konszenzusát a kölcsönösszeg és a törlesztő összegek körében, a törlesztési terv pedig nincs írásba foglalva, mely ellentétes a Hpt. 210. §-ával.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján való helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben lefolytatott bizonyítás anyagát helyesen, a Pp. 206. § /1/ bekezdésének megfelelően értékelve helyes tényállást állapított meg és az abból levont - a kereset elutasítását megalapozó - jogi következtetése és ennek indokai egyaránt helytállóak.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az ítélet tábla az alábbiakat emeli ki:

A felperes keresetét a szerződés létre nem jöttére, másodlagosan a szerződés érvénytelenségére, harmadlagosan az árfolyamkockázatot a felperesre telepítő szerződéses rendelkezés tisztességtelenségére alapította.

A szerződés létre nem jöttével kapcsolatos felperesi álláspont körében az ítélet tábla az elsőfokú bírósággal egyezően hangsúlyozza, hogy a képviseleti jog hiányára alapított felperesi érvelés teljességgel megalapozatlan, hiszen a per tárgyát nem az alperes nevében eljáró autókereskedő által aláírt szerződés képezi.

Osztotta az ítélet tábla az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a felek szerződése meghatározza a szerződés lényeges, illetőleg bármelyik fél által lényegesnek tartott feltételeit, így a fellebbezésben foglaltakkal szemben a felek ezirányú akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezése, ekként a szerződés létrejötte megállapítható.

Kétséget kizáróan megállapítható, hogy az általános szerződési feltételek a Ptk. 205/B. § /1/ bekezdés alapján a szerződés részévé váltak, hiszen az alperes a tartalmának megismerését lehetővé tette, ezt a szerződés 7. pontjában a felperes írásbeli nyilatkozatával elismerte, a szerződés 11. pontjában pedig az általános szerződési feltételeket kifejezetten elfogadta.

A szerződés forintban, a pénztartozás lerovó pénznemében határozza meg a kölcsön összegét (1. pont). Az ítélet tábla az alperes helyes jogi álláspontját osztva rámutat arra, hogy az 1. pont a folyósított forintösszegnek megfelelő devizaösszeg meghatározásának módját („a folyósítás időpontjában érvényes árfolyam”), az SZÁFSZ IV/4.1. pontja pedig a folyósítás időpontjában érvényes árfolyam meghatározásának módját („az MNB teljesítést megelőző 2. munkanapon jegyzett hivatalos deviza árfolyama”) szabályozza. A szerződés 1. pontja és az SZÁFSZ tehát nem ellentétes, hanem egymást kiegészítő viszonyban áll tekintetben egymással. Ezek, tehát a szerződés rendelkezései és az általános szerződési feltételek együttese alapján határozható meg az adós tartozása a kirovó pénznemben.

A szerződés meghatározza a kezelési költséget (2. pont), az induló kamatlábat (3. pont), a futamidőt (4. pont), az induló havi törlesztő részletet (5. pont), továbbá a THM mértékét (6. pont).

A kifejtettetekre tekintettel tehát megállapítható, hogy a szerződés és a szerződés részévé váló általános szerződési feltételek együttesen mind a Ptk. 523. § /1/ és /2/ bekezdése szerinti, mind pedig a Hpt. 213. § /1/ bekezdésében felsorolt lényeges feltételekre kiterjedő - írásba foglalt - szabályozást tartalmaznak. Az 1/2016. PJE 1. és 2. pontja értelmében megfelel a Hpt. 213. § /1/ bekezdés által előírt követelményeknek, ha az írásba foglalt szerződés és az annak részévé vált általános szerződési feltételek rögzítik azokat az adatokat és azt a számítási módot, amellyel a Hpt. által megkövetelt tartalmi elemek (a./ pont - a kölcsön összege, e./ pont - a törlesztő részletek száma, összege és a törlesztési időpontok) pontosan meghatározhatóak.

Az utóbbira tekintettel alaptalan a felperesnek az ezzel kapcsolatosan a Ptk. 218. § /1/ bekezdésére és a Hpt. 213. § /1/ bekezdésére alapított - a szerződés semmisségét állító - okfejtése is.

A szerződés 5. pontja az árfolyamkockázat lényegét érintő tájékoztatást tartalmaz, míg a 11. pontja a felperesre hárítja az árfolyamkockázatot. Ez utóbbi önmagában nem minősül tisztességtelen rendelkezésnek, e tekintetben az ítélet tábla az elsőfokú bírósággal egyezően utal a 2/2014. PJE 1. pontjában kifejtettetekre.

A szerződésnek az árfolyamkockázatot a felperesre hárító rendelkezése a fellebbezési érveléssel szemben a Ptk. 205/B. § /2/ bekezdése figyelembevétele mellett is a szerződés részévé vált. Az ítélet tábla álláspontja szerint a főszolgáltatás meghatározásának keretei közé tartozó és a szokásostól el nem térő kikötésnek minősül a deviza alapú kölcsönszerződések körében az árfolyamkockázat

következményeit egyik félre (perbeli esetben a felperesre telepítő) szerződéses rendelkezés. A fellebbezésben hivatkozott eseti döntésekben az eljáró bíróságok a választottbírói kikötést, nem pedig a főszolgáltatás meghatározása körébe tartozó árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos kikötést minősítették a szokásos szerződési gyakorlattól, a szerződésre vonatkozó rendelkezésektől lényegesen eltérő feltételnek.

Mindemellett az is megállapítható, hogy az alperes a felperest külön tájékoztatta (az Általános tájékoztató... megnevezésű okiratban) az árfolyamkockázatról és annak felperesre való terheléséről, az írásbeli tájékoztató átvételét és megismerését a felperes a 2008. 08. 25-i Kölcsönigénylés megnevezésű okirat aláírásával kifejezetten elismerte.

A per tárgyát képező szerződés 5. pontjában és az Általános tájékoztató... megnevezésű nyilatkozatban foglalt tájékoztatás az árfolyamkockázat tekintetében tartalmát tekintve az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó mércéjével mérve egyértelmű, közérthető, világos, tartalmában is részletes tájékoztatást foglal magában, kiterjed az árfolyamkockázat tényére, annak a deviza kamatlábakkal és az árfolyamváltozással való (alapvető és egyben elégséges közgazdasági) összefüggéseire, lehetséges következményeire, konkrét figyelmeztetést foglal magába tekintetben, hogy a gazdasági környezet változásai folytán valószínűsíthető, hogy a havi törlesztő részlet és a hátralevő tartozás is emelkedni fog a jövőben. Nem tűnik ki a tájékoztatóból a kockázat korlátozott mértéke sem. Az alperes által adott tájékoztatás tehát megfelel az egyértelmű és érthető megfogalmazás, továbbá az átláthatóság elvének is. Az ezen követelményeknek eleget tevő tájékoztatásra tekintettel megállapítható, hogy az alperes a szerződés megkötésére irányuló folyamat során az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás körében a jogszabályból (Hpt. 203. § /4/ bekezdés) fakadó kötelezettségének eleget tett, az árfolyamkockázatot a felperesre hárító szerződési rendelkezés tehát nem tisztességtelen.

A felperesi fellebbezésben a 18/1999. (II.5.) Kormányrendelet 1. § /1/ bekezdés b./ pontjára alapított jogi álláspontja sem foghat helyt, a fentebb kifejtettek szerint a szerződésben és az SZÁFSZ-ben foglaltak, nem pedig az alperes önkényes értelmezése határozza meg a kölcsönfolyósítás időpontját, a folyósítandó összeget.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét az ítéletábra a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján kötelezte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja szerinti összeg /6/ bekezdés útján való mérséklésével megállapított munkadíjból álló másodfokú perköltség alperes javára való megfizetésére. A perköltség összegének meghatározása során figyelemmel volt arra az ítéletábra, hogy az alperest jogtanácsos képviselte a perben, így Áfa-fizetési kötelezettség nem merül föl, továbbá a másodfokú eljárás során az alperes képviselője a tárgyaláson nem jelent meg, ugyanakkor írásbeli fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő.

A felperes személyes költségmentességére figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. § alapján a feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Győr, 2017. január 12.

Dr. Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó